

Ο θανατοποινίτης μοναχός, η κρατική εκδίκηση και ο πραγματικός σωφρονισμός (Χαράλαμπος Άνδραλης, δικηγόρος)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 25 Ιουνίου, 2022

Με αφορμή τη συγκλονιστική ιστορία του θανατοποινίτη μοναχού Εφραίμ, κατά κόσμο Φρανκ Άτγουντ, αγγίξαμε νοερά τη **φρικιαστική νομική πραγματικότητα των ΗΠΑ** με το απάνθρωπο, αντισωφρονιστικό και σαδιστικά εκδικητικό σύστημα της θανατικής ποινής, το οποίο ισχύει ακόμα και σε άλλες χώρες του κόσμου, κυρίως ισλαμικές.

Με αφορμή, πάλι, άλλες ιστορίες εγκλημάτων που συγκλόνισαν το πανελλήνιο, κάποιοι άρχισαν να μιλούν για επαναφορά της βάρβαρης θανατικής ποινής στη χώρα μας. **Η λύση στη βαριά εγκληματικότητα δεν είναι η εκδίκηση. Το κράτος δεν μπορεί να γίνεται το ίδιο φονιάς, για να τιμωρήσει τους δολοφόνους. Ούτε η απειλή της θανατικής ποινής σωφρονίζει τους εγκληματίες. Αν ήταν αποτελεσματική δεν θα υπήρχε βαριά εγκληματικότητα στις χώρες που ισχύει η θανατική ποινή.**

Η λύση απέναντι στην εγκληματικότητα είναι η σωστή παιδεία και η διασφάλιση περιβάλλοντος αγάπης στους ανθρώπους από την παιδική ηλικία. Αν ερευνηθεί το ιστορικό των εγκλημάτων, θα διαπιστωθεί ότι δεν έτυχαν αγάπης και ενδιαφέροντος, ούτε από την ίδια τους την οικογένεια.

Ένας ακόμη βασικός παράγοντας που ενισχύει την παραβατικότητα είναι η έλλειψη πίστης στο Θεό ή η κοσμική ωριγενιστική αντίληψη περί Θεού, καθώς η πλάνη περί μη απόδοσης απολογίας για τις πράξεις και παραλείψεις μας, χαλαρώνει τους ηθικούς φραγμούς και κάνει το έγκλημα πιο «εύκολο». **Όσο η θρησκευτική πίστη σε ένα σύνολο ανθρώπων φθίνει, τόσο αυξάνει η παραβατικότητα**, χωρίς αυτό να αποκλείει αντίθετες περιπτώσεις, που όμως είναι σπάνιες.

Ένας ακόμη παράγοντας ενίσχυσης της εγκληματικότητας είναι η **έλλειψη σωφρονιστικού χαρακτήρα** από τα «σωφρονιστικά» καταστήματα. Οι προσπάθειες βελτίωσης των τροφίμων είναι από μηδενικές έως ανεπαρκείς, και όχι μόνο δεν οδηγούν στο σωφρονισμό αλλά **«τελειοποιούν» τον παραβάτη και τον ετοιμάζουν για βαρύτερα εγκλήματα** μόλις εκτίσει την ποινή του και ενταχθεί

πάλι στην κοινωνία.

Στην περίπτωση του Εφραίμ Άτγουντ, βλέπουμε ένα παραβατικό άνθρωπο να γνωρίζει το Χριστό μέσα από την καταδίκη του για ένα έγκλημα, το οποίο ο ίδιος αρνήθηκε ότι διέπραξε, ενώ παραδέχθηκε ότι γενικά ζούσε στην παρανομία πριν τη φυλάκισή του. Η γνωριμία του με την ορθόδοξη πίστη τον μετέτρεψε σε άλλον άνθρωπο, κάτι που επιβεβαιώθηκε με τον γαλήνιο τρόπο που αντιμετώπισε την εκτέλεση, κατά τις επίσημες περιγραφές των πολιτειακών οργάνων. Και δεν είναι η μόνη περίπτωση. Εκατοντάδες άνθρωποι βρήκαν μέσα στη φυλακή το Χριστό, χάρη στη δραστηριότητα ευσυνείδητων κληρικών, με κορυφαίες περιπτώσεις τους μακαριστούς Ιερομονάχους π. Γερβάσιο Ραπτόπουλο και π. Μάρκο Μανώλη. Εκείνοι και άλλοι πολλοί, επώνυμοι και ανώνυμοι, **τόλμησαν να ασχοληθούν με ανθρώπους που με τις πράξεις τους προκάλεσαν το δημόσιο αίσθημα και επέσυραν την κοινωνική απαξία. Τους είδαν όχι ως εγκληματίες, αλλά ως αδύναμα παιδιά του Θεού, ο Οποίος έκανε πρώτο οικιστή του Παραδείσου ένα μετανοημένο κακούργο.** Και τους προσέφεραν τα ξεχασμένα φάρμακα που τους θεράπευσαν. **Αγάπη και χριστιανική διδασκαλία. Αυτά τα οποία αν δεν είχαν στερηθεί νωρίτερα, δεν θα είχαν προκαλέσει πόνο στα θύματα και στους οικείους τους. Ούτε φυσικά και στον εαυτό τους, αφού το μεγαλύτερο κακό που προξενεί ο κακούργος, γίνεται στον εαυτό του, προκαλώντας στην ψυχή του τραύματα που πολύ δύσκολα επουλώνονται. Διότι πάντοτε το κακό εκδικείται εκείνον που το ενεργεί, κατά τον πνευματικό νόμο.**

Σε περιπτώσεις βαρέων εγκλημάτων, οι θύτες συγκεντρώνουν τόση κοινωνική αποδοκιμασία, ώστε **δεν αφήνεται καμία διέξοδος και ελπίδα σε αυτούς, παρά μόνο ο Χριστός, η συγχωρητικότητά του Οποίου είναι ανεξάντλητη για όποιον ελεύθερα αποφασίσει να τη ζητήσει, όσο πόνο και αν έχει προκαλέσει με τα λάθη και εγκλήματά του.**

Αυτό μπορεί να σκανδαλίζει τους άτεγκτους κριτές των άλλων, πολλοί εξ αυτών τρέχουν στα δικαστήρια για να αποδοκιμάσουν εγκληματίες ή ακόμα και έξω από τα σπίτια τους. Η **έλλειψη αυτογνωσίας**, ωθεί σε τέτοιους «λιθοβολισμούς» καθώς οι «αναμάρτητοι» πρώτοι βάλλουν τον λίθο, αφού είτε **δεν ασχολούνται με τις δικές τους αδυναμίες, είτε αυτοδικαιολογούνται με ευκολία, τη στιγμή που ποτέ δεν δικαιολογούν τους άλλους.** Μόνο αν δει κάποιος τα πράγματα μέσα από το πρίσμα της Αγίας Γραφής, θα αποβάλει τα **πρωτόγονα εκδικητικά ένστικτα που είναι και αυτά απότοκα της μεταπτωτικής μας φύσης και θα κατανοήσει τη διαφορά της [Δικαιοσύνης του Θεού με τη δικαιοσύνη των ανθρώπων](#).** Αυτή η πνευματική αντιμετώπιση θα κάνει τις ψυχές των θυμάτων να ησυχάσουν και όχι η εξάντληση της αυστηρότητας των ποινών, κατά τη φράση «κλίσέ» που ακούγεται σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ασφαλώς και η δικαιοσύνη θα πρέπει να κρίνει και να γίνεται αυστηρή όπου χρειάζεται, όπως και να αυστηροποιηθεί ο σημερινός επεικέστατος ποινικός κώδικας, ο οποίος προσαρμόζεται περισσότερο στην ανάγκη αποσυμφόρησης των φυλακών, παρά στις αντεγκληματικές ανάγκες της κοινωνίας. Πολύ περισσότερο, όμως, θα πρέπει να πέσει το βάρος στο σωφρονισμό των καταδίκων και στην υποδομή των φυλακών.

Βέβαια, η πιο αποτελεσματική αντεγκληματική πολιτική θα ήταν η επιστροφή στις χριστιανικές αξίες και η επένδυσή τους στις επόμενες γενιές. Όσο αυτό δεν συμβαίνει, στο όνομα μίας μοντέρνας κοσμοκρατικής θεώρησης της κοινωνίας, τόσο οι δείκτες της εγκληματικότητας θα αυξάνουν, και οι διάφοροι τηλεδικαστές θα ψάχνουν να βρουν εξιλαστήρια θύματα για να επιρρίψουν τις ευθύνες.

(Πηγή: aktines.blogspot.com)